

rörets längd som 1 till 570. Man vänder sedan röret med denna öppning mot solen, och uppsamlar vid rörets andra ända på ett hvitt pappersark solstrålarna som inträngt genom öppningen, allt med iakttagande af den försigtigheten, att ljuset ej kan intränga från andra håll. Dessa strålar skola visa en rund bild af solskifvan, som lyser med samma klarhet hvarunder solen visar sig under klara dagar för Jupiters invånare. Om man borttager papperet och sätter ögat till öppningen, skall man se solen under samma storlek och med samma glans hvarunder hon skulle visa sig för en människa som bodde på denna planet. Detta ljus är ej så svagt som man föreställer sig; jag påminner mig till exempel att jag under en solförmörkelse, då endast en tjugonedel af solskifvan var oförmörkad, knappt kunde märka, att det var mörkare än vanligt.»

Sedd från Jupiter, flyttar sig solen på himmelsklosteren från vester till öster genom zodiakens konstellationer, en rörelse, som fullbordas på något mer än 4,332 dagar, eller på 11 år 10 månader 17 dagar. Jupiters zodiakalbälte har en bredd af blott $6^{\circ} 10'$.

Stjernorna röra sig från öster mot vester och fullborda sitt omlopp på mindre än 10 timmar, så att tidsintervallen mellan en stjernas upp- och nedgång aldrig uppgår till 5 timmar.

Himmelen är nästan alltid mulen, synnerligast i närheten af eqvatorn: dessa väldiga regioner äro alltid utsatta för häftiga luftströmmar, och ljusa moln ligga ständigt utbredda öfver tropikerna. Cassini och andra observatörer hafva sett snö falla från dessa moln, hvilken »hastigt smälte»; de till följd af den hastiga rotationen starkt afplattade polerna synas, som hos oss, omslutna af frusna vattenmassor.

Det är högst sannolikt att man på Jupiter ej känner tillvaron af Mercurius och Venus; dessa båda planeter omgjutas ständigt af solljuset och äro allt för aflägsna, för att kunna ses under en märkbar synvinkel. Själfva vår jord är för denna verlds astronomer en